

WET van 4 september 1868 no. 17, houdende Algemene Bepalingen der Wetgeving van Suriname (G.B. 1868 no. 14), gelijk zij luidt na de daarin aangebrachte wijzigingen bij G.B. 1893 no. 35, G.B. 1914 no. 32, G.B. 1918 no. 28, S.B. 1975 no. 171.

Artikel 1¹

Geen wettelijke regeling is verbindend, zolang zij niet volgens de bepalingen van de Surinaamsche Staatsregeling is afgekondigd.

Artikel 2

Gewoonte geeft geen recht, dan alleen wanneer de wettelijke regelingen daarop verwijzen.

Artikel 3

De wettelijke regelingen verbinden alleen voor het toekomstige, en hebben geen terugwerkende kracht.

Artikel 4

Een wettelijke regeling kan alleen door een latere wettelijke regeling, van de bevoegde macht uitgegaan, haar kracht geheel of gedeeltelijk verliezen.

Artikel 5

Onder Surinamers worden verstaan, zij die het zijn volgens de wetten van Suriname.

Artikel 6

Allen, die de staat van Surinamer niet bezitten of niet uit andere hoofde Surinamer zijn, zijn vreemdelingen.

Artikel 7²

Vervallen.

Artikel 8

De wettelijke regelingen betreffende de rechten, de staat en de bevoegdheden der personen, verbinden de ingezetenen van Suriname, ook wanneer zij zich buiten Suriname bevinden. Evenwel zijn zij bij vestiging in Nederland of in een der andere Nederlandse gebiedsdelen, zolang zij aldaar hun woonplaats hebben, ten aanzien van het genoemde gedeelte van het burgerlijk recht onderworpen aan de ter plaatse geldende wettelijke bepalingen.

¹ De Surinaamsche Staatsregeling (G.B. 1955 no. 53) ingetrokken bij de Grondwet van 1975 (S.B. 1975 no. 170).

² Vervallen bij S.B. 1975 no. 171.

Artikel 9

Het burgerlijk recht van Suriname is hetzelfde voor vreemdelingen, als voor Surinamers, zolang de wettelijke regelingen niet bepaaldelijk het tegendeel vaststellen.

Artikel 10

Ten opzichte van onroerende goederen geldt de wet van het land of de plaats alwaar die goederen gelegen zijn.

Artikel 11

De vorm van alle handelingen wordt beoordeeld naar de wetten van het land of de plaats, alwaar die handelingen zijn verricht.

Artikel 12

De rechter moet volgens de wettelijke regelingen rechtspreken; hij mag in geen geval haar innerlijke waarde of billijkheid beoordelen.

Artikel 13

Geen rechter mag bij wege van wet, dispositie, of reglement uitspraak doen in zaken, welke aan zijn beslissing onderworpen zijn.

Artikel 14

De rechter, die weigert recht te spreken, onder voorwendsel van het stilzwijgen, de duisterheid of de onvolledigheid der wettelijke regelingen, kan, uit hoofde van rechtsweigering, vervolgd worden.

Artikel 15

De rechtsmacht van de rechter en de uitvoerbaarheid van rechterlijke vonnissen en van authentieke akten worden beperkt door de uitzonderingen in het volkenrecht erkend.

Artikel 16

Door geen handelingen of overeenkomsten kan aan de wettelijke regelingen, die op de publieke orde of goede zeden betrekking hebben, haar kracht ontnomen worden.

Artikel 17

Deze wet treedt in werking met ingang van de dag na die van haar afkondiging, op welk tijdstip de bestaande bepalingen nopens dit onderwerp vervallen.